

tomuto usnesení odporovati, nikoli však notář, jehož úřadem není, bdíti nad tím, zda pozůstalosti, stranami projednané, byly bezvadně provedeny. Nelze tedy podle Šu 9 pat. o nesporném řízení přiznati mu oprávnění k rekursu. Avšak jemu nepřísluší rekurs v této věci ani dle čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. Tam se mu přiznává opravný prostředek podle Šu 9 nesp. pat. jen proti usnesení soudu, jímž soud ze závažných důvodů se vyslovil, že sám pozůstalost projedná nebo převezme projednání pozůstalosti, které již odevzdal notáři. O takový případ však tu nejde. Ani z ustanovení čl. IX. (2) ke konci, že »nevyhovují-li spisy, předložené dědici, kteří si sami pozůstalost projednali, přikáže soud k projednání notáři,« nemůže stěžovatel dovozovati, že jest k rekursu oprávněn, neboť tu musí býti soudem zjištěno, že skutečně nevyhovují, což se nestalo. Než i tu by měly právo soudnímu schválení odporovati zase jedině osoby na pozůstalostním řízení přímo neb nepřímo zúčastněné a nikoliv notář, jako takový. Rekurs stěžovatele jest tedy nepřipustný, právem mu rekursní soud nevyhověl, ač jej měl jako nepřipustný odmítnouti.

Čís. 2212.

Žijí-li výměnkáři ve společné domácnosti, jest vypočítati existenční minimum pro každého z nich zvláště.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R I 66/23.)

Soud první stolice povolil exekuci na výměnek manželu Josefa a Anny Z-ových, přikázav vymáhajícímu věřiteli výměnkové dávky k vybrání s tím, že dlužníkům musí zůstatí volných 600 Kč ročně. Rekursní soud vyhověl stížnosti dlužníků mimo jiné i v tom směru, že stanovil, že každému z dlužníků musí ročně zůstatí volných 600 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Zbývá výtku, že rekursní soud neprávem vyslovil, že musí každému z obou dlužníků zůstatí volnými dávky až do ceny 600 Kč ročně. V této části však jest dovolací rekurs bezdůvodným. Ustanovení Šu 330 ex. ř. patří k těm předpisům, spočívajícím na úvahách sociálně politických právě tak, jako předpisy Šu 251 ex. ř. a čl. IX. uv. zák. k ex. ř., jimiž se dlužníkovi zabezpečuje možnost existence. Neudržitelným jest názor, že nelze přihlížeti k existenčnímu minimu výměnkáře, žijí-li dva výměnkáři ve společné domácnosti a přesahuje-li jejich společný výměnek hodnotu 600 Kč, pokud se týče, že takoví výměnkáři mají pouze na to nárok, aby jim byly ponechány společné dávky v hodnotě 600 Kč. Výměnek dlužníků jest dělitelným a každý z obou výměnkářů jest oprávněn žádati samostatně, by plněno bylo, co mu přísluší. Spolužití obou osob k výměnku oprávněných nemá vlivu na jejich nárok na plnění; každému z nich musí zůstatí volným existenční minimum, zabezpečené

zakonem. S toho právního hlediska nelze ke »členům rodiny, žijícím s výměnkářem ve společné domácnosti,« o nichž se zmiňuje druhý odstavec Šu 330 ex. ř., čítati druhého oprávněného výměnkáře, nýbrž jen osoby, jimž výměnek nepřísluší.

Čís. 2213.

Nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 524 sb. z. a n., povolující pojišťovnám vybírat drahotní přírážky, má moc zavazující. I v nařízeních vydaných na základě zmocňovacího zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n. lze stanovit zpětnou jejich účinnost.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, Rv I 716, 22.)

Žalovaný byl pojištěn u žalující pojišťovny proti úrazu, roční premie činila 1259 Kč. Na rok 1921 vyměřila mu však pojišťovna premii 1628 Kč, opíraje se o nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 524 sb. z. a n. Žalovaný odepřel platiti zvýšenou premii, namítaje, že pojišťovna není oprávněna vyměřiti vyšší než smluvenou premii, a popíraje platnost nařízení čís. sb. z. a n. 524/1920. Žalobě o zaplacení zvýšené premie bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení věci vidí odvolatel v tom, že soudce první stolice pokládá nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 524 sb. z. a n. za platné, a neúplnost v tom, že soudce první stolice neprozkoumal všech podmínek platnosti nařízení. Odvolatel uvádí jako důvod neplatnosti nařízení: 1. že nebylo podle Šu 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n. předloženo k dodatečnému schválení zákonodárnému sboru, 2. že je nelze pokládati za nařízení, vydané na základě zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n., a že tudíž ze znění zmocňovacího zákona nelze vyvozovati oprávnění vlády, aby povolila pojišťovnám, vybírat drahotní přírážky, 3. že nový zákon, tím méně nařízení nemůže míti vlivu na soukromá práva dříve nabytá, že tedy nařízení jest vydáno proti zákonu, odporujíc Šu 5 obč. zák. Důvody tyto jsou bezpodstatny. Ad 1. Soudce první stolice připsal dukaz dotazem u předsidia Národního shromáždění, zda bylo nařízení ze dne 27. července 1920 čís. 524 sb. z. a n. předloženo v 8 dnech ku schválení zákonodárnému sboru, jak jest ustanoveno v Šu 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n. Kancelář poslanecké sněmovny odpověděla přípisem ze dne 4. ledna 1922, že nařízení, vydané dne 23. září 1920 pod čís. 524 sb. z. a n., předloženo bylo 27. září 1921 Stálému výboru Národního shromáždění. Soud rekursní zjistil dotazem u kanceláře poslanecké sněmovny, že nařízení bylo předloženo dne 27. září 1920, že Stálý výbor postoupil je poslanecké sněmovně a senátu Národního shromáždění a že výbor, jemuž poslaneckou sněmovnou nařízení bylo přikázáno, zprávy o něm dosud nepodal. Jest tedy zjištěno, že při vydání nařízení bylo vyhověno požadavku Šu 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n., neboť bylo v 8 dnech předloženo zákonodárnému sboru se žádostí za dodatečné schválení a jest platné, poněvadž schválení výslovně odepřeno nebylo. Ad 2. Důvod